

opusdei.org

Prelatovo pismo (listopada 2008.)

"...potrebi da budemo ponizni,
kako bi se Gospodin poslužio
nama kao sredstvom za svoj
spasenjski plan"

19.10.2008.

Predragi: neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Osamdeseta godišnjica utemeljenja
Opusa Dei koju ćemo proslaviti sutra,
na blagdan Anđela čuvara, poziva
nas da usmjerimo prema nebu svoju
gorljivu zahvalu. Dobro smo se

pripremili za taj dan, ophodeći se još intenzivnije s Presvetom Djevicom. Sada joj zahvalimo posebno na njenoj majčinskoj prisutnosti tijekom svake povijesne etape ove obitelji koju čine njezina djeca. Usko sjedinjeni sa svetim Josemarijom i svim vjernicima Djela koji su već dovršili svoje zemaljsko putovanje – posebno se prisjećamo don Alvara – zahvaljujemo se svakom pojedinačno, našoj Majci na njezinoj neprekidnoj pomoći i na činjenici da nas je uvijek pratila tijekom našeg dugačkog puta. Molimo ju također da nam od Neba izmoli dar kako bismo mogli stići do kraja ovoga puta, koji je Bog dao našem dragom Ocu «*vidjeti*» 2. listopada 1928.

Tijekom više od deset godina, sveti Josemaría je *tražio svjetlo* kako bi spoznao što Gospodin od njega traži. Služio se strelovitom molitvicom, preuzetom iz Evanđelja: «*Domine, ut videam!* - *Gospodine, da*

progledam!»[1] Ova neprekidna molitva - koja je bila upućena i Gospi – pripremala ga je na točno određeni trenutak prosvijetljenja, kako je posebno istaknuo kardinal Ratzinger u propovijedi tijekom proglašenja našega Oca blaženim.

Rekao je: Josemaría Escrivá je shvatio, vrlo rano, da Bog ima jedan plan, da želi nešto od njega. No, nije znao što. Gdje je mogao naći odgovor, gdje ga je mogao potražiti? Počeo je tražiti, prije svega, slušajući Riječ Božju, Sveto pismo. Čitao je Bibliju, ne kao neku knjigu iz prošlosti, niti kao knjigu koja sadrži probleme o kojima raspravljamo, nego kao Riječ koja je sadašnja, koja nam sada govori: Riječ u kojoj je protagonist svatko od nas i u kojoj trebamo potražiti svoje mjesto, kako bismo našli svoj put.[2]

Kada je sveti Josemaría dobio konačno prosvijetljenje o tome što je to što Gospodin očekuje od njegova života, odmah se latio posla kako bi to ostvario. Uistinu može potvrditi: **(...) meni – u manjoj mjeri – su, poput svetomu Pavlu u Damasku, spale ljuske s očiju i u Madridu sam primio svoje poslanje.**[3] Ovaj božanski teret se sastojao u širenju univerzalnog poziva na svetost, te u isto vrijeme otvaranja konkretnog puta unutar krila Crkve – Opusa Dei – kako bi se pomoglo mnogim dušama da odgovore tom pozivu na svetost i apostolat, u i po profesionalnom radu te ostalim svakidašnjim okolnostima.

Naš Otac je bio izrazito svjestan svoje malenkosti pred Bogom. Istinski uvjeren, govorio je i pisao o sebi kao o **nemoćnom i gluhom sredstvu**[4], kojemu je Gospodin povjerio ovo poslanje – toliko iznad njegovih sposobnosti – kako bi bilo opipljivo

kako je «sve ono» bilo od Boga, a ne zamisao nekog stvorenja. ***Imao sam dvadeset i šest godina (...), milost Božju i smisao za dobar humor: ništa više. No kao što mi ljudi pišemo olovkom, tako i Gospodin piše nožicom stola, kako bi se vidjelo da je On taj koji piše: to je ono nevjerojatno, to je ono što je tako predivno.***^[5] Ovo je bilo njegovo najdublje uvjerenje do kraja njegovog zemaljskoga puta na zemlji: ***«Još jednom – uzviknuo je par tjedana prije svog odlaska u nebo – ispunilo se ono što kaže sveto Pismo: ono smiješno, što nije vrijedno ničega – mogli bismo reći da skoro ne postoji...sve to uzima Gospodin i stavlja u svoju službu. Tako je uzeo ovo stvorenje kao svoje sredstvo.***^[6] Shvaćamo kako nas ovaj datum uči jednoj temeljnoj lekciji: potrebi da budemo ponizni, kako bi se Gospodin poslužio nama kao sredstvom za svoj spasenjski plan. Oholost usredotočenosti na

vlastiti Ja uzdiže se kao veliki neprijatelj svetosti i apostolske učinkovitosti. Zauzvrat, kada se stvorenje uistinu osjeća poput nule s lijeve strane, kada priznaje da sve njegove kvalitete potječu od Boga, a ne od sebe samoga, tada su ispunjeni preduvjeti za pretvaranje u učinkovito sredstvo u Božjim rukama.

Došavši do ove točke, možemo formulirati određena, vrlo osobna pitanja. Kako se vidim u Božjoj prisutnosti? Mislim li da imam nešto, da vrijedim sam po sebi ili priznajem kako je sve dar Božji? Molim li Ga iskreno da se pred Njim uzmognem vidjeti kakav jesam? Istovremeno nas priznanje naše ništavnosti ne smije baciti u pesimizam ili frustraciju, nego u još veće povjerenje i predanje Gospodinu. Razmatrajmo ovu opasku svetoga Josemarije: ***Daleko od sebe odbaci taj očaj što te obuzima kad uviđaš***

svoju bijedu. Istina je: jedna si ništica u gospodarskome pogledu, druga u društvenom, treća u svojim vrlinama, a četvrta u sposobnostima... Ali slijeva, ispred tih ništica stoji Krist. Koliki broj najednom! [7]

Kada sagledamo svoju bijedu, uhvatimo se još jače za Božju ruku, sigurni kako će nam On, s obzirom da nas je potražio, dati svu potrebnu pomoć kako bismo nadišli prepreke. Na temelju ove duboke poniznosti imamo preduvijete da se sučelimo apostolskim izazovima na koje nas poziva naš kršćanski poziv, koji je – po svojoj vlastitoj prirodi – poziv na svetost. Evanđelje to jasno potvrđuje kada je Gospodin sazvao Dvanaesticu, kako bi bili s Njim, pa da ih zatim pošalje naviještati.[8] Po njima, prvima svi smo primili od Isusa poziv kako bi približili njegovo ime ljudima koje susrećemo.

Definitivno, Gospodin je onaj koji

nalaže apostolat, a ne netko na temelju svojih vlastitih pretpostavki. Apostol – inzistira Papa – ne izabire samog sebe za apostola već ga Gospodin takvim čini; zbog toga se on treba konstantno ophoditi s Bogom.[9]

Apostol ne govori u svoje vlastito ime, već prenosi ono što je primio. Tako su se ponašali prvi i na isti se način trebamo ponašati i mi današnji kršćani. Komentirajući poziv svetoga Pavla, Benedikt XVI. je nedavno rekao: (...) **još jednom dolazi u prvi plan ideja inicijative nekoga drugoga, inicijative Boga u Isusu Kristu kojemu je sveti Pavao potpuno dužan; no ponad svega je naglašena činjenica da se je primilo poslanje koje se ispunjava u njegovo ime, stavljajući u drugi plan bilo kakav osobni interes.[10]** Nemojmo zaboraviti kako taj isti Bog – bez da nam oduzima slobodu – hoće našu potpuniju vjernost,

svakoga trenutka, u bilo kojim okolnostima. Zbog toga, trebamo biti duboko svijesni toga da nikada nismo sami: On nas prati, sluša nas i – iako mu ništa i nitko nije potreban – želi da Mu budemo stalno potrebni. Pred ovom svakidašnjom stvarnošću naš nas je Otac pozvao da intenzivnije razmišljamo o *ecce ego, quia vocasti me*.^[11] Da, Gospodin neprestano održava s nama ustrajan dijalog i očekuje da intenzivnije odgovorimo na činjenicu da nas je odabrao.

Benedikt XVI. navodi još jedan zahtjev koji obilježava učenika Učitelja, uz to da je pozvan i poslan: uvijek učinkovito izvršavati apostolsko poslanje primjerom i naukom, svjedočanstvom djela i riječi. On je ovo naglasio, misleći na primjer svetoga Pavla kada je rekao kako **naslov «apostola» nije i ne smije biti počasan; taj naslov konkretno obavezuje, pa čak i na**

dramatičan način, čitav život osobe koja ga nosi.[12] *Caritas Christi urget nos - ljubav nas Kristova obuzima*[13] piše sveti Pavao Korinćanima. One je bio obuzet žarom za spasenjem duša po primjeru Našega Gospodina, koji *za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu*. Od tuda izvlači idući zaključak: *Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nast!*[14]

Ova novost života, sukladna Evandjelju, zapravo je zarazila ostala srca, sve dok se svako nije zapalio istom vatrom ljubavi. Činiti sve što je moguće kako bi drugi upoznali Isusa Krista, Njega nasljedovali i ljubili Ga, upravo je nužna posljedica djelovanja Božje ljubavi. ***U ovom turbulentnom, malom svijetu –*** propovijedao je sveti Josemaría, ***u konfuziji ideja, kako jadne duše mogu tražiti Krštenje ako im nitko***

ne objasni kršćanski nauk? Fides ex auditu, kaže sveti Pavao. Ali kako da prizovu onoga u koga ne povjerovaše? A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli? Kako pak da čuju bez propovjednika? (Rim 10, 14) Isus Krist nije tako činio; Gospodin nam je dao primjer, no također je i naučavao: coepit facere et docere - činio i učio (Dj 1,1).[15] I nakon isprika koje katkad prekrivaju našu udobnost i lagodnost, objasnio je: (...) ja, zašto bih se miješao u živote drugih? Zato što mi je to kršćanska dužnost! Zato što se Krist umiješao u vaš život i u moj! – kako je ušao u život Petra i Pavla i Ivana i Andrije....I Apostoli su naučili činiti isto. U slučaju da se nisu pomakli, nakon što su primili onu izričitu Gospodinovu zapovijed: idite i propovijedajte..., i da su ostala samo Dvanaestorica: ne bi bilo Crkve.

[16]

Za par dana će započeti uobičajeno Okupljanje Biskupske Sinode, koja je posvećena razmišljanju o Božjoj riječi u životu i poslanju Crkve. Kao što znate, sudjelovat ću u tome jer me Papa imenovao. Nasljeđujući Papina uputstva, molim vas, molite se i potičete na molitvu za plodove ovog okupljanja zajedno s Nasljednikom Svetoga Petra.

Potrudimo se svakoga dana bolje upoznati riječ Božju, približavajući se ljubavlju i poštovanjem Svetome pismu – u svjetlu Crkvene Tradicije i vodstvu Učiteljstva - pogotovo Svetim Evanđeljima, kako bismo učili od Gospodina i primjenili njegov nauk. Raširimo njegov nauk *opportune et importune* – *zgodno i nezgodno*^[17], kada imamo priliku i kada ju nemamo, kako je činio sveti Pavao. Tako, nakon što smo se trudili u širenju Evanđelja, moći ćemo uzviknuti zajedno s Apostolom na kraju svojega života: *Dobar sam boj*

bio, trku završio, vjeru sačuvao. Stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin, pravedan sudac; ne samo meni, nego i svima koji s ljubavlju čekaju njegov pojavak.[18]

Također i u ovom mjesecu ima Gospinih blagdana. Utječimo se još više zagovoru naše Majke, uz glad da budemo još više Marijini. S više pobožnosti molimo Gospinu Krunicu, koja je **moćno oružje**[19] u velikoj bitci za svetost. U subotu, 20. rujna bio sam u Zaragozi gdje sam imao sastanak, te sam se molio pred Gospom od Pilara, sjedinjujući se s molitvama svetoga Josemarije u ovom marijanskom svetištu. Također sam išao u Torreciudad, gdje sam podno naše Gospe stavio tolike potrebe, jako sjedinjen s prošnjom našega Oca. Idući dan sam se vratio u Rim, u nedjelju, malo tužan jer se nisam mogao pokloniti pred Našom

Gospom od Otkupljenja, u Njoj posvećenoj bazilici, u Barceloni.

Svih dana sam se molio kako bi kanonizacija svetoga Josemarije – 6. ovoga mjeseca bit će šesta godišnjica – predstavljala za svakoga od nas snažan «potres», i da se uistinu želimo smatrati pravom djecom našega Oca, tako da u duši njegujemo istinsku želju za svakodnevnim obraćenjem za postizanjem svetosti, živeći radosno *nunc coepi*.^[20] Bez napora u svakodnevnom obraćenju, osobni apostolat ne može biti djelotvoran. Ovu ideju ponavljam od 26. veljače 2002. kada sam bio saznao datum kanonizacije, još dok smo se pripremali za ovo proglašenje. Nije izgubila na snazi ova napomena koju nam sada sveti Josemaría svakodnevno upućuje s Neba, kako je prije to činio na zemlji.

Sa svom ljubavlju, blagoslivlja vas
vaš Otac

† Javier

Rim, 1. listopada 2008.

[1] *Lk* 18, 41.

[2] Kardinal J. Ratzinger, *Propovijed tijekom zahvalne mise za proglašenje blaženim Utemeljitelja Opusa Dei*, 19. 5. 1992.

[3] Sveti Josemaría, Pismo, 2. listopada 1965.

[4] Sveti Josemaría, *Uputstva (Instruccion)*, 19. ožujka 1934., br. 7.

[5] Sveti Josemaría, zabilježeno tijekom razmatranja 2. listopada 1962.

[6] Sveti Josemaría, zabilježeno tijekom razmatranja 19. ožujka 1975.

[7] Sveti Josemaría, *Put*, br. 473.

[8] Usp. *Mk* 3, 13-14.

[9] Benedikt XVI., Opća audijencija,
10. rujna 2008.

[10] *Isto*. [11] *1Sam* 3,6.

[12] Benedikt XVI., Opća audijencija,
10. rujna 2008.

[13] *2Kor* 5,14.

[14] *2Kor* 5, 15 i 17.

[15] Sveti Josemaría, zabilježeno
tijekom druženja 5. siječnja 1968.

[16] Sveti Josemaría, zabilježeno
tijekom druženja 14. veljače 1960.

[17] *Usp. 2Tim* 4,2.

[18] *2Tim* 4, 7-8.

[19] Sveti Josemaría, *Gospina*
Krunica, Prolog.

[20] *Ps* 76,11 (Vg).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
listopada-2008/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-listopada-2008/) (22.02.2026.)